

O Budulínkovi

Žila jednou jedna babička a dědeček a ti měli svého Budulínka. Každý den chodívali do práce a Budulínek zůstával doma sám. Babička mu pokaždé říkala: „Buď hodný, Budulínku, hezky si hraj a nikomu neotvírej! Navařila jsem ti hodně hrášku, ten máš přeci ze všeho nejraději. Dala jsem ti ho do pece.“

Budulínek si hrál, jak mu babička nařídila a když na něj přišel hlad, otevřel pec a s chutí se pustil do hrášku. V tu chvíli přišla liška ryšavá a Budulínka prosila: „Budulínku, dej mi trochu hrášku, povozím tě na ocásku.“ Budulínek lišce dát nechtěl. Ale liška ho tuze prosila: „Budulínku, dej mi trochu hrášku, povozím tě na ocásku! Pojedeme po lavici, pojedeme po světlici.“

Protože se Budulínek najedl dosyta a ještě mu něco zbylo, lišce otevřel, přistrčil jí talíř a povídá: „Tady máš a jez!“

Liška hrášek snědla, Budulínka vzala na ocásek a vozila ho po lavici, vozila ho po světlici, poté s ním vyběhla na silnici, ze silnice do polí, z polí do lesa a tam šup do liščí nory!

Když babička s dědečkem přišli domů Budulínek ve světlice nebyl. Marně ho hledali, ale Budulínka nikde nenašli. Babička plakala a neustále naříkala. Dědeček se na ní nemohl dívat, zval housličky, babičce dal bubínek a šli Budulínka hledat.

Došli až do hustého lesa a tam uviděli liščí noru. Zdálo se jim, že tam slyší Budulínka plakat. Dědeček zbystřil, rychle naladil housličky babička zase bubínek a oba začali hrát a zpívat písničku: „Máme doma housličky a pěkný bubínek, jsou tam tři lištičky a náš Budulínek.“

Starou lišku to rozzlobilo, a proto mladé lišce řekla: „Jdi a vyříd' jim, ať přestanou hrát, že mě bolí hlava!“ Mladá liška vystrčila ven hlavu, dědeček toho využil, chňapl ji a strčil ji do pytle!

S nadšením že malou lišku chytili, hráli a zpívali dál: „Máme doma housličky a pěkný bubínek, jsou tam dvě lištičky a náš Budulínek.“

To starou lišku velmi rozhněvalo a poslala ven druhou lištičku: „Jdi a vyříd' jim, ať přestanou hrát, že mě bolí hlava!“ Druhá lištička také vytáhla hlavu ven, dědeček neotálel a šup s ní do pytle!

A začali hrát potřetí: „Máme doma housličky a pěkný bubínek, je tam jedna lištička a náš Budulínek.“ To už se liška rozhodla, že se půjde sama podívat, když se ani jedno z nezbedných dětí nevrátilo.

Vystrčila hlavu z nory, dědeček ji čapnul a strčil ji do pytle, ten zavázal a Budulínka vytáhl z nory ven. Ten byl uplakaný a slíbil dědečkovi a babičce, že už bude poslušný a nikomu otvírat nebude. Dědeček s babičkou byli tak šťastní, že mají svého Budulínka zpátky, že mu samou radostí odpustili.

A jak si poradil děda s liškami? Hodil pytel na zem a liškám vyprášil jejich kožichy pořádným proutkem. Poté pytel rozvázal, lišky z něj vyskočily a velkou rychlostí utíkaly pryč.

Mikulášský zážrak

Byl chladný zimní večer, kdy staříček Mikuláš seděl u svého vyhřátého krbu a sledoval, jak venku poletují bělostné vločky. Také vzpomínal na časy, kdy téměř všechny děti byly hodné a jen zřídkakdy se stávalo, že maminku s tatínkem trošku pozlobily. Nyní Mikuláš společně s čertem a andělem nosí více uhlí než dárků a dobrot, protože děti vymýšlí o mnoho více lumpáren. Moc si přál, aby bylo letos vše tak jako dříve a rozdál s andělem a čertem mnoho dárečků.

Nastal onen den, kdy večer Mikuláš společně s andělem a čertem chodí každým rokem navštěvovat děti. Mikuláš a anděl nesli s sebou velký koš plný ovoce, bonbónů a ostatních dobrot. Čert držel nemalý pytel, jenž měl připravený na velmi zlobivé děti a pro ty méně zlobivé nesl uhlí. Všichni tři byli plni očekávání, že letos bude nadílka výjimečná a rozdají co nejvíce balíčků.

Když anděl zazvonil u prvního z domků, vyběhl ven chlapec, který se na první pohled zdál hodný a slušný. „Dej mi bonbóny,“ vykřikl chlapec. Když mu anděl sdělil, že nejprve jim musí přednést nějakou básničku či písničku, toto odmítl. Kvůli jeho chování se Mikuláš s ostatními rozhodli, že mu nadělí jen pytlík s uhlím. Když odcházeli, jen slyšeli, jak mu rodiče vyhubovali za jeho nesprávné chování. Choval se velmi sobecky a vyjma ostatního vlastně ani nepozdravil a nepoprosil. U dalších domů se Mikuláš, anděl a čert dozvídali od rodičů jen samé stížnosti na děti, a to například, že Martinka nechodí domů včas, Karolínka lhala rodičům, Kája se bil ve škole a nadával kamarádovi, Frantík nepomáhal mamince a tatínkovi.

Už jim zbýval jen poslední domeček, který měli navštívit. Všichni byli velmi zklamaní a smutní, že děti neustále takto zlobí. Anděl zazvonil v mžiku otevřela holčička, která pozdravila a ihned spustila básničku, kterou se včera naučila. Poté, co rodiče sdělili, že holčička byla celý rok hodná, nikdo z nich nemohl uvěřit svým uším. Konečně se dočkali alespoň jednoho dítěte, které je tak vzorné a poslušné. Nakonec už jim zbývalo jen doufat, že bude takovýchto dětí rok od roku přibývat.

Kamarádký drak

Říkalo se, že za vesnicí v jeskyni žije drak. Prý jej viděla stará kořenářka, jak sbírala byliny. Od té doby se každý vyhýbal tomuto místu. Navíc mnoho kupců ani do vesnice už nejezdilo. Rychtářův synek Martin měl ale pro strach uděláno. Jedné slunečné neděle se rozhodl, že se na draka zajde podívat.

Doma raději nic neřekl, protože se bál, že by ho rodiče nikam nepustili. Nabalil si pár buchet do uzlíku a vyrazil směrem k jeskyni. Čím více se blížil ke svému cíli, tím méně lidí potkával. Martin se nebál jen tak něčeho, ale jak vstoupil do lesa, který jeskyni obklopoval, začala v něm být malá dušička. Ale co, když už se jednou vydal na tuto cestu, přece se nevrátí.

Les postupně houstl, až byl tak hustý, že takřka nepropouštěl sluneční světlo. Najednou se před Martinem vynořila jeskyně. Hoch se strachem do ní vstoupil, byla ale prázdná. V jeskyni byl vzorný pořádek, všude bylo čisto. Martinovi to nějak nepasovalo k představám, které o dracích měl. Byl smutný, že po tak dlouhé cestě se s trojhlavou příšerou nesetkal.

Najednou se zvedl vítr a Martin viděl, jak drak přilétá. Už nebyl tak statečný, měl strach. Nevěděl, co řekne, proč vstoupil do jeho jeskyně. Pozdravil draka a čekal, co se bude dít. Na všech třech jeho hlavách ale viděl úsměv. Nevypadal až tak nebezpečně, jak si zpočátku myslel.

Drak pozval Martina dál a svěřil se, že za pět let, co zde bydlí, neměl ještě žádnou návštěvu. Ten mu pověděl o životě ve vesnici. Až si vše řekli, rozloučili se a Martin slíbil, že ho zase někdy přijde navštívit. Po návratu domů se chlubil, že byl v dračí jeskyni. Lidé mu nejprve nevěřili, ale Martin je přesvědčil.

Všem říkal, že drak není vůbec zlá krvelačná příšera, ale milý společník. Od té doby lidé z vesnice často chodí do jeskyně. Drak se již necítí sám a má konečně také kamarády.

Pohádka o hloupém Honzovi

Byl jednou jeden táta a ten měl syna Honzu. Jednou mu řekl: „Honzo, vesnice pro tebe není, musíš mezi pány,“ řekl tatík. „Já znám jednoho, který potřebuje sloužícího, k tomu tě dovedu.“ Honza byl spokojený a šel s tátou, aby své štěstí mezi pány zkusil. Přišli k pěknému zámku a tam řekl táta, aby šel Honza prosit o službu. U vrat stál vrátný a ptal se Honzy, jak se jmenuje.

„Co bych povídal, jak se jmenuju, vždyť to není pán,“ pomyslí si v duchu Honza. „Předevčírem se jmenuju,“ odpověděl vrátnému a šel nahoru k pánovi.

„Jak se jmenuješ?“ ptal se ho pán, když ho do služby přijal.

„Honza.“

„To není hezké jméno, Honza, budeme ti říkat Johannes!“

„Jak chcete, ale volejte na mě Honzo, jinak vás nebudu slyšet.“

Pán se smál, dal mu práci na celý den a Honza odešel. Přišel do kuchyně Král a kuchařka se hned ptala, jak se jmenuje.

Honzu to ptaní trochu mrzelo, povídal tedy: „Jmenuju se Dobré víno.“

Když přišel nahoru do pokojů, potkala ho paní. „Ach, náš nový lokaj; jak mu říkají?“

„Říkají mně Johannes, a jmenuju se Kočka,“ odpověděl Honza celý vzteklý, že musí pořád povídat, jak se jmenuje.

„Ten chlap je blázen,“ pomyslí si paní a šla dál.

I přišla k Honzovi mladá slečna, dcera jeho pána, a poručila: „Chci polívku!“

„Já jsem Polívka,“ řekl Honza, kterému se děvče zalíbilo. „To máš divné jméno,“ řekla slečna, „ale já se neptám, jak se jmenuješ. Chci, abys mi přinesl z kuchyně polívku.“

„Na mou věru, tu holku bych si hned vzal, kdyby mě chtěla,“ myslil si Honza, když odnášel polívku, a myslil na ni celý den. Večer, když bylo po práci a všichni ulehli, šoural se pomalu skrze několik pokojů do toho, kde slečna spala.

„Mama, mama, polívka!“ křičela slečna na matku, když ucítila kroky a poznala sloužícího.

„Snad bys nejedla ještě v noci polívku?“ ozvala se matka z vedlejšího pokoje.

„Honem, mami, ten nový sloužící je tady.“

„Vstávej honem, můj milý, kočka je u dcery,“ budila paní pána. „Proč mě budíš, ať ji zažene.“

„Jak ho zažene, vždyť to není opravdová kočka; snad mi rozumíš, ten nový sloužící!“

„Ten se jmenuje Johannes, a ne kočka.“

„Jen vstaň, ať se jmenuje jakkoliv, je tam.“ Pán vyskočil, vzal bič ze zdi a běžel k slečně do pokoje, ale tam již nikdo nebyl a jen slečna mu povídala, že přišel k její posteli, a když křičela, tak utekl. I pustil se pán za ním; ale pod schody upadl přes kuchařku. „Kdo vás porazil?“ ptal se pán. „Dobré víno, milostpane!“ „A to se ještě přiznáte?“ I běžel zase za milým Honzou, ale nikde ho nebylo. Ptal se vrátného, neviděl-li sloužícího.

„Předevčírem?“ ptal se vrátný, který jeho Honzovo pravé jméno neznal, stejně, jako nebohá kuchařka.

„Předevčírem tu přece ještě ani nebyl,“ rozzlobil se pán. Teprve po dlouhém hádání přišel všemu na stopu a ke vši zlosti se musel smát Honzově vtípu.

O perníkové chaloupce

Byl jeden chudobný otec, který měl dvě děti, Marušku a Honzíčka. Otec chodíval do lesa dřevo kácet a o děti se starala maminka. Když umřela, otec se znovu oženil, aby našel dětem matku, která se o ně bude zase starat. Ta byla ale velice zlá a panovačná, neměla ráda děti ani otce.

Jednou poručila macecha muži, aby děti zavedl do lesa a domů se už více nevracely. Muži se to velice protivilo, ale macecha mu nedala pokoj a on se jí bál, ale jednoho dne se smutným srdcem řekl dětem, aby šli s ním do lesa a vzaly si džbánky na jahody.

Dětem se velice líbilo, že mohou jít s otcem do lesa a radostí skákaly. Otec je zavedl do hlubokého lesa na velkou mýtinu plnou jahod a řekl jim, aby sbíraly jahody a dokud ho budou slyšet tlouci, budou vědět, že je blízko. Jenže otec se snažil své děti ošálit a přivázal mezi stromy palici, která se větrem houpala a tloukla do stromů a on se vrátil zpět domů. Děti měly džbánky už plné i prázdné žaludky naplnily a spěchaly za otcem, ale našly jen jeho palice burácející do stromů.

Honzíček se začal bát a Maruška ho utěšovala, že se pro ně tatínek vrátí. Raději zůstali na místě a čekali na otce, mezitím snědli všechny jahody, které natrhali. Opět džbánky naplnili, ale za chvíli se začalo stmívat, přestal i tlukot tatínkových palic. Strach jim nedal a šli tatínka hledat. Volali spolu na otce, ale jen ozvěna se jim vracela a žádná odpověď. Mařenka se obávala, že zabloudili a otce už nenajdou. Museli zůstat přes noc, Honzík měl velký strach a Mařenka jako starší a moudřejší vylezla na strom, jestli třeba neuvidí světlo a tam, by se pak na cestu dali.

Mařenka jen přeci jen světlo zahlédla, zavolala na Honzíka a slezla dolů. Vydali se za světýlkem a došli z lesa ven na zelenou louku, na ní stála krásná chaloupka z perníku. Přišli až k okénku a koukli se dovnitř, seděla tam stará bába a ještě starší dědek. Honzíček měl nápad vylézt na střechu a uloupnout si perníček. Mařenka se bála, ale to Honzíka nezastrašilo a perníček uloupnul a hodil ho Mařence dolů. Bába něco zaslechla jak kdyby někdo loupal perníček a poslala dědka ven. Dědek vyšel a ptá se:

„Kdopak nám to loupe perníček?“

„To jen větříček,“ ozvala se Mařenka tenkým hláskem a dědkovi odpověď stačila a zašel zpátky do chaloupky. Děti se spokojeně najedly a pod oknem si lehly. Ráno si opět vlezl Honzíček na střechu a uloupnul další perníček.

Bábě to zase nedalo a dědka znovu poslala ven. To už dědkovi Mařenčina odpověď nestačila, protože ji uviděl a spěchal to říct bábě. Mařenka slyšela jak bába dědkovi říká, že až je chytí, tak si je upeče. Zavolala na Honzíčka, aby slezl dolů a pospíchal. Honzík seskočil, chytli se s Mařenkou za ruku a utíkali co jim nohy stačily. Dědek se hnal za nimi, ale že byl tlustý a nemotorný, nemohl jim stačit. Po cestě potkali ženu na poli a poprosili ji, aby jim ukázala cestu, kam se mohou vydat, že je honí zlý dědek z perníkové chaloupky, kterému uloupili kousek perníčku ze střechy. Ta je poslala cestičkou do lesa a pravila, že dědka zdrží. Dědek k ní došel udýchaný a ptá se:

„Osobo, neviděla jste tudy jít dvě děti?“

Odpověděla jako by mu nerozuměla: „Pleju len.“

„Osobo ptám se, jestli jste tu neviděla jít děti?“

Žena mu dlouhou dobu na otázku neodpověděla a místo toho mu jen vždy odvětila, že se len trhá, mácí, suší, po vytření vochluje, nadívá se na kužele a příst, pak se souká a tká na tenké plátno, utkané plátno se vybilí, nastříhá a ušijou se z něj košile. Jak slíbila dětem, dědka opravdu zdržela. Při poslední jeho otázce, jestli neviděla děti mu odvětila:

„Děti, nu to jste měl říct hned, viděla a šly tou cestičkou po poli přímo k tomu potoku, ale to už je nedohoníte, hodně pospíchaly!“

Žena dědkovi ukázala na opačnou stranu než děti poslala. Dědek si zlostí odplivl a odkráčel domů.

Jeníček a Mařenka našli cestu domů, tatínek velice litoval, že se nechal přemluvit, a tak je uvítal otevřenou náručí a byl tuze rád, že je má zpět u sebe, že o ně nepřišel.

A macecha? Ať dělala co dělala, tatínek už jí dlouho neposlouchal, a tak ze zlosti utekla a kdo ví, kde je jí konec. Už o ní nikdo nikdy neslyšel.

JaK dvě sestry sloužily u čarodějnice

Jedna žena měla dvě dcery, ta starší a její vlastní byla ošklivá hrůza pohledět! Ale ta mladší, nevlastní ta vám byla krásavice! Však to matku hnětlo a jak mohla, tak ji trápila, dávala jí jen roztrhané šaty a držela ji u kamen v popelu. Zato své dceři kupovala jen to nejlepší, překrásné šaty a drahocenné korále, a vyváděla ji do společnosti. Nakonec jí i tohle bylo málo, a tak tu mladší vyhnala z domu. „Jsi už velká a dokážeš se uživit sama!“ řekla. „Jdi, kam tě oči povedou!“ Co té ubožačce zbylo jiného, než aby se vydala do širého světa?

Tak šla a šla, až přišla k jabloni, která na ni utrápeně zavolala: „Neočistila bys mě trochu od trní a hloží?“ „Proč ne?“ řeklo děvče a dalo se ihned do práce a strom očistilo.

Ušla další kus cesty a potkala chromého psa, který se namáhavě vlekl po cestě. „Neovázala bys mi nohu?“ poprosil smutně. „Proč ne?“ řeklo děvče a dalo se do toho.

A pak přišla k peci, která byla tak roztopená, že to nebylo k pečení. „Nepřivřela bys mi dvířka?“ zaprosila zadýchaná pec. „Proč ne?“ řekla dívka, udělala to a šla dál.

Dorazila k chaloupce, ve které bydlela stará čarodějnice. Zaklepala a zeptala se, zda by ji nevzala do služby. Čarodějnice byla ráda, neboť zrovna služku potřebovala. Předala jí klíče od všech dveří, ale do těch posledních jí zakázala vstoupit.

Jednoho dne byla čarodějnice jednou zase za svými nekalými záležitostmi a dívka ucítila příležitost a popadla ji taková zvědavost, že se neubránila, a do zakázané světnice vstoupila. Uvnitř to bylo samé zlato, až z toho jednomu přecházel zrak, a než se dívka nadála, byla i ona samé zlato, což ji tak polekalo, že dveře zabouchla, nohy vzala na ramena a pe-lášila pryč.

Ale kohout na dvorku začal hlasitě kokrhát, jen co ji viděl utíkat. To uslyšela čarodějnice a začala nebožačku pronásledovat. Tedy dávno by ji měla, kdyby tam nebyl jeden dobrý muž, který dívku viděl, slitoval se a zařídil to tak, že před ní byl den a za ní černočerná noc, takže čarodějnice neviděla na cestu a všelijak klopýtala a škobrtala.

Když přiběhla dívka k peci, zavolala tato na povzbuzení: „Utíkej! Utíkej! Čarodějnice tě nikdy nechytí!“ Sotva byla čarodějnice u pece, hned se k ní měla s ptaním, zda neviděla kolem běžet nějaké děvče. Ale pec se stavěla hloupá a otázce pranic nerozuměla. Dívka zatím potkala psa, který ji povzbuzoval: „Utíkej! Utíkej! Čarodějnice tě nikdy nechytí!“ Když sípající čarodějnice narazila na psa, opět se vypyávala, ale on řekl: „Ne, žádnou dívku jsem neviděl.“

Ani u jabloně se čarodějnici nevedlo lépe, ta jí také nic neprozradila, a tak se musela s dlouhým nosem obrátit k domovu, protože dál už její čarodějná moc nesahala.

Zlatá dívka dorazila šťastně domů a trám nad dveřmi radostně zazpíval: „Lintum, tintum, tralaláček, přiletěl k nám zlatý jarabáček!“ Tu vyběhla macecha ven a uviděla dívku celou zlatou a oči jí málem vypadly z důlků.

Hned ji popadla, zavedla domů a měla se k ní mile a vypyávala se, co a jak se jí vedlo. Ošklivá sestra byla zelená od závisti a pronesla: „Já jdu taky do světa a vrátím se určitě ještě krásnější než ta naše popelka!“ A bylo to!

Ošklivka se vydala tou samou cestou jako sestra. Když ji jabloň prosila, aby ji pomohla od trní, zlostně vyštěkla: „To tak, abych si popíchala ruce!“ a šla dál. Stejně se chovala ke chromému psu. „Neovázala bys mi nohu?“ prosil ji. „No ty si snad myslíš, že jsem nějaká děvečka?“ odpověděla mu pyšně a šla dál. Ani peci nepomohla a jen se na ni osopila: „To je neslýchané! To přece není práce pro mne!“ Nakonec dorazila k čarodějnické chalupě a vstoupila do služby. Než čarodějnice ráno odešla, varovala ji: „Střež se vstoupit do těch posledních dveří!“ „Ano, ano,“ slibovala dívka, ale sotva byla baba pryč, běžela tam a byla pojednou taky celá zlatá. A nezbylo než utíkat o život!

Ale zlomyslný kohout zase přivolal čarodějnici a ta přiběhla a hned viděla, co se stalo, a vydala se kalupem za dívkou. Ta zatím utíkala, co jí síly stačily, ale protože ten dobrý muž se nad ní neslitoval, měla před sebou černočernou noc a škobrtala a klopýtala hrůza pohledět.

Když běžela kolem pece, tak ji tato celou popálila, a když se čarodějnice ptala, zda neběžela kolem, ukázala ji správný směr a ještě ji pobízela. Pes na dívku v tom kalupu štěkal a taky ji notně pokousal, a když potkal čarodějnici, přispěl jí radou, jen ať tu zlobotu brzy dopadne! A jabloň nastavila dívce do cesty větve a trnoví se taky snažilo, takže se do toho dívka celá zamotala a zůstala tam vězet a bylo to!

Babice ji popadla za krk a řekla: „Počkej, počkej, holenku! Moje zlato si domů neponeseš!“ A začala dlouhými drápy dívce to zlato z těla škrábat a drápat, až všechno seškrábala a sedrápala, že na ní nezůstala ani šupinka. A pak ji nechala běžet.

Když se přivlekla domů, trám nad dveřmi ponuře zazpíval: „Lintum, tintum, tlukotřas, přiletěl k nám rudý ďas!“ Matka vyběhla ven a hned poznala svoji dceru, zavedla ji dovnitř a ukryla do sklepa, aby ji žádný člověk neviděl.

Když se král té země dozvěděl o zlaté dívce, přijel v kočáře taženém čtyřmi bělouši a odvedl si ji jako svoji nevěstu na zámek. A pak slavili svatbu, která trvala celých osm dní!

Hadí král

Je tomu už velice a velice dávno, co u jednoho zlého a lakomého sedláka sloužila chudá děvečka. Starala se o dobytek, časně zrána musela nakrmit a podojit krávy. Večer už zase pospíchala do druhé práce. Neměla ani chvilku odpočinku. Lítala sem a tam.

Když jednoho rána byla zase podojit krávy, zaslechla ve slámě tichouнке šustění a hned nato spatřila u svých nohou hada se zlatou korunkou na hlavě. Děvče se velmi polekalo, ale zaujala jí jeho korunka. Dodala si odvahy a sledovala, kam pokukuje. Vypadalo to jakoby se chtěl napít mléka. Děvče naklonila dojačku a dala hadovi napít. Had měl hrozitánskou žízeň, nemohl ji ukojit. Nakonec zbylo v dojačce mléka jen na dně. Děvečka nesla mléko se strachem do statku. Bála se selky, která hlídá množství mléka a nesmí chybět jediná kapka. Pohlédla do dojačky a jen se podivila. Bylo v ní více než kdy jindy. I přísná selka se pousmála.

Od toho dne se objevil hadí král každé ráno i večer. Po každé když se dosyta napil, pohlédl na děvče vděčným pohledem. To ji velice zahřálo na duši a rázem z ní spadly všechny její trampoty. Takhle uběhlo několik let. Děvče vyrostlo do krásy. Stala se z ní nejhezčí dívka z celé vsi a každý ji měl rád.

Jednoho dne se dívka radovala ze své svatby. Vybrala si hodného chlapce ze stejné vsi. Hostina byla veliká. Hosté pojídali z plných talířů a mís. Muzikanti hráli ostošest. A když byla celá sláva v nelepším, nastalo ticho. Všichni hosté ztichli a jen nevěřičně koukali. Přes celou místnost až k svatebnímu páru se plazil hadí král. Po opěradle židle vylezl nevěstě až na pravé rameno a tam jí do prázdného talíře setřásl s hlavy zlatou korunku. Pak zmizel navždy.

Nevěsta nestihla ani poděkovat. Korunku si vzala a uložila do váčku na peníze. Od té doby měla dívky peněz dost. Po každé když sáhla do váčku, měla na dlani hromadu penízků. Z váčku nikdy neubývalo, mohla vybírat, kolik chtěla. Stala se z ní nejbohatší a nejváženější selka v celé vsi.

Loutkové divadlo

Bylo jednou jedno loutkové divadlo a bylo to moc hezké divadlo s červenou oponou a se spoustou loutek. Kdyby se někdo za oponu podíval, uviděl by hluboký pohádkový les. Lesem vedla cesta, ale nikdo po ní nepřicházel. Divadlo bylo tiché, nikdo s loutkami nehrál. Děti odjely na návštěvu k babičce. Venku svítí slunce a to se děti šly jistě koupat. A co loutky, když právě nehrají divadlo?

„Hepčí!“ kýchl Kašpárek. Slunce mu zalechtalo nos.

„Hepčí!“ kýchl Kašpárkův koníček. Musil si také kýchnout. Byl Kašpárkův a rád dělal všechno po Kašpárkovi.

„Pustíme do lesa trochu sluníčka,“ řekl Kašpárek a roztáhl oponu.

Hned bylo v pohádkovém lese krásné slunné odpoledne jako v pravém lese. Koníček si poskočil.

„Co kdybychom si, koníčku, tak trochu vyjeli?“ řekl Kašpárek.

„Co kdybychom si, Kašpárku, tak trochu vyjeli?“ řekl koníček.

Kašpárek sedl na koníčka a zazpíval, až se to v lese rozléhalo:

„Hop, koníčku, hop a skok,
přes kapradí, přes potok,
přes potok a přes pařez,
jenom Ty mě pěkně nes.“

Kašpárkův koníček, který rád dělal všechno jako Kašpárek, spustil také písničku:

„Hop, Kašpárku, hop a skok,
drž se, drž se přes potok,
přes potok a přes pařez,
projedeme celý les.“

Kašpárek se koníčka držel, koníček poskakoval hned sem, hned tam, a přece spolu celý les neprojeli. Kde se vzal, tu se vzal v lese palouk a na palouku sladká zelená tráva. Koníček sehnul hlavu, aby se napásl.

„Jen se, koníčku, napas,“ řekl Kašpárek, „ale tamty modré kytičky nech na pokoji. Z těch si neuškubni ani jednu.“

Koníček kýval hlavou, ano, ano, bude se pást jenom na zelené trávě. Kašpárek si lehl do trávy a vymýšlel si pohádku, jakou dětem zahraje, až se vrátí domů.

Koníček se pase a rozhlíží se. Copak to tu tak krásně voní? Ach, to voní modré kytičky. Jakkak asi chutnají? A co, povídá si koníček, jsem poslušný koníček, poslouchám Kašpárka od rána do večera, mluvím jako on, kýchám jako on, i písničky si zpívám jako on. Kdybych jednou, jen jednou jedinkrát neposlechl, snad by se tolik nestalo. Uškubnu si modrou voňavou kytičku, a když mi nebude chutnat, tak si modrých kytíček ani nevšímnu.

A koníček si k modré kytičce čichne, pak ji olízne, pak ji uškubne a začne ji chroupat. To je Vám dobrota. Jaká je tohle dobrota, ani vypovědět se nedá. Koníček schroupe jednu kytičku, pak druhou a pak už nemůže přestat. Ale co to? Oči se mu zavírají, zdálky slyší líbeznou hudbu. Maličko si odpočinu, myslí si koníček. Lehne si do trávy a jen ulehne, už spí.

„Koníčku, probud se,“ volá ho Kašpárek.

Ale kdepak koníček! Spí a spí, jen kopýtkem ze sna pohne. Zdá se mu, že s Kašpárkem uhání hop a skok přes kapradí, přes potok.

„Ty můj neposlušný koníčku,“ lituje Kašpárek koníčka. „Ze ses napásl kouzelných modrých kytíček! Teď budeš spát a spát a kdo ví, kdy se mi probudíš.“

Co mel Kašpárek dělat? Počkat, až koníček přestane spát? A tak si lehl vedle něho. Lehl si do měkké hebké lesní trávy a usnul také.

O Červené Karkulce

Žila jednou jedna hodná a milá dívenka. Všichni ji měli velice rádi a ze všech nejvíce maminka s babičkou. Babička jí ušila červený čepeček a podle něj jí začali říkat Červená Karkulka. Babička bydlela na samotě u lesa, kde široko daleko nebyla žádná jiná chaloupka. Babička se tam starala o lesní zvířátka.

Jednou v létě maminka napekla bábovku, do košíku přidala láhev vína a řekla Karkulce: „Babička má dneska svátek. Vezmi košík a zanes ho k babičce do chaloupky. Ale jdi rovnou, ať se v lese nezatouláš!“ Karkulka pokývala hlavou a zvesela se vydala na cestu. Cestu si zpříjemnila poskakováním a broukáním si. Brzy se dostala do lesa až došla k malému potůčku. Karkulka neodolala, zula si boty a začala máchat nožky ve studené vodě. V tom se před ní objevil vlk.

„Dobrý den, Karkulko, kampak jdeš?“ zeptal se. Hlas mu skřípal, přestože se snažil mluvit drobounce, aby Karkulku nepolekal. Ale Karkulka se vlka nebála a povídala mu: „Jdu k babičce do chaloupky v lese. Má dnes svátek, a tak jí maminka upekla bábovku.“

„Chceš ochutnat?“ nabízela vlkovi. Ten si přičichl ke košíku a usklíbl se. „Maso nemáš?“ zeptal se znechuceně.

„Nemám,“ odpovědělo děvčátko.

„No, nevádí, bábovku si nechám k večeři,“ řekl vlk.

V duchu už ale přemýšlel, jak by dostal Karkulku. „A kdepak bydlí tvoje babička?“ „Ty to nevíš?“ divila se Karkulka, „přece v chaloupce za lesem. Půjdeš kousek podle potoka, potom zahneš doprava a už tam budeš.“ „Tak víš co, Karkulko, budeme závodit,“ navrhl vlk. „Ty půjdeš dolů kolem potoka a já proti vodě. Schválně, kdo bude u babičky dřív.“ Karkulka se jen zasmála, popadla košík s bábovkou a vínem a vydala se na cestu. Vlček šel kousek opačným směrem, ale za chvíli skočil do houští a hnal se křovím rovnou na kraj lesa. Za chvíli už stál před babiččinou chaloupkou a klepal na dveře. „Kdopak to je?“ ozvalo se zevnitř. „To jsem já, Karkulka,“ zavolal tiše vlk. Babička se už nemohla vnučky dočkat a otevřela dveře. Vlček se na babičku vrh a spolkl ji. Potom si dal na hlavu její čepec, nasadil si na nos brýle a lehl si do postele. Vzal si babiččinu knížku a dělal, že čte. Karkulka se zatím v lese honila za motýly, sbírala maliny a prozpěvovala si, až konečně došla k chaloupce. Zaklepal na dveře a zevnitř se ozval chraptivý hlas: „Kdopak to ůká?“ Karkulka se zarazila, ale pak odpověděla: „To jsem já, babičko, vaše Karkulka.“ „Pojď dál, děvenko, je otevřeno.“ Karkulka vešla dovnitř, a když spatřila babičku, podivila se: „Babičko, máte takový divný hlas.“ „I nevíš se, děvče, napila jsem se studené vody a teď trochu stůňu.“ Karkulka tedy vyřídila pozdrav od maminky, postavila na stůl košík a šla dát babičce pusku. Ale jak ji uviděla zblízka, vylekala se: „Babičko, vy máte velké uši!“ „To abych tě lépe slyšela.“ „A babičko, vy máte velké oči!“ „To abych tě lépe viděla.“ „Ale babičko, vy máte velké zuby!“ podivila se Karkulka naposled. „To abych tě lépe mohl sníst!“ zařval vlk, vyskočil z postele a Karkulku taky spolkl! Jenže ta dvě veliká sousta ho velmi tížila. Svalil se zpátky do postele a tvrdě usnul.

Za malou chvíli šel kolem chaloupky myslivec, babiččin známý, a uslyšel zevnitř podivné chrápání, a tak se podíval oknem dovnitř. Vidí tam vlka s velikým břichem, jak chrápe v babiččině posteli. Na nic nečekal, vběhl dovnitř a tesákem rozpáral vlkovi břicho. Z něj vyskočila Karkulka, za ní babička, naštěstí obě živé a zdravé. Vlček zatím stále spal jako zabítý. Společně mu nasypali do břicha kamení a znovu ho zašili. Pak se schovali do kouta a čekali, co se bude dít. Vlček se za chvíli vzbudil a zaskuhral: „To mám ale žízeň!“ Dovlekl se ke studni, nahnul se nad ni a kamení ho stáhlo dolů. Žbluňklo to, kamení ho samou tíhou táhlo ke dnu a vlček se utopil. Babička pak pohostila myslivce vínem a bábovkou, najedli se a myslivec Karkulku pro jistotu odvedl domů.

Kocour v botách

Zemřel mlynář a zanechal svým třem synům mlýn, osla a kocoura. Nejstarší syn si vzal mlýn, tomu prostřednímu dal osla, a na toho nejmladšího, Matýska, zbyl kocour.

„Nu což,“ povídá Matýsek, „lepší něco než nic.“ Vzal kocoura na klín, dal mu polovici své snídaně a pěkně ho pohladil. Ale jak se podivil, když kocour na něho promluvil lidským hlasem: „Děkuji ti, milý Matýsku, že ses mne ujal. Tvoji bratři mne chtěli již dávno vyhnati, ty ses za mne přimlouval. Máš dobré srdce — nebudeš toho litovati. Za peníze, které máš, kup mi v městě pěkné vysoké boty, klobouk s perem a pak půjdeme spolu do světa!“

Matýsek učinil, jak si kocour přál. Když se Matýsek vrátil z města, ustrojil se kocour a šli. Když přišli za devátou ves na pole, řekl kocour: „Půjč mi svoji torbu, ukryj se v příkopě a čekej, až tě zavolám!“ Matýsek si lehl do příkopu. Kocour běžel k zelnému poli, vytrhl tam hlávku zelí, vstrčil ji do torby a torbu pootevřenou položil do trávy; sám ulehl nedaleko ní a tvářil se, jako by spal.

Netrvalo dlouho — přiběhli k místu divocí králíci. Obíhali kolem, až pak jeden z nich vlezl do torby — chtěl ochutnat zelí. Na to kocour čekal. Vyskočil, králíka zavřel do torby, běžel k Matýskovi a řekl: „Teď půjdu s králíkem ke králi; ten churaví již dlouho a nic prý ho neuzdraví, leč sní-li pečeného divokého králíka. Žádný mu ho dosud nepřinesl, protože divoký králík se nedá jen tak lehko chytit.“

Kocour šel ke králi do zámku, hluboce se poklonil a řekl: „Milostivý králi, můj pán, hrabě z Nouzova, posílá ti pečinku, po níž se brzy uzdravíš!“ Král se zaradoval, poručil kuchaři, aby hned králíka upekli, a nemohl se již ani pochoutky dočkat. Sotva pečeně okusil, cítil, jak se mu zdraví vrací — nemoc jako by s něho spadla. Hned poručil, aby kocoura vyčastovali a naplnili mu torbu dukáty. Kocour pěkně poděkoval a běžel k Matýskovi. Ještě několikrát přinesl dobrou zvěřinu králi a vždy dostal za to hojnou odměnu. Konečně byl král úplně zdrav. Jednoho dne zpozoroval kocour, že král se chystá vyjetí si v kočáře se svou dcerou. I běžel honem k Matýskovi a řekl mu: „Dej si pozor, kudy král pojede, tou cestou se dej i ty, abys byl nablízku, až tě zavolám. Pak se rozběhl napřed cestou, kudy král měl jeti, jak doběhl k polím, kde lidé sekali a vázali obilí, zastavil se, vyndal z torby dukáty a povídá: „Lidičky, tyto dukáty vám všechny dám, budete-li volati, až pojede král kolem: Ať žije náš pán, hrabě z Nouzova!“

Sotva to dořekl, přiblížil se kočár, v němž seděl král. Král se díval se zalíbením na pěkné obilí a hned se ptal, komu asi patří? Tu zaznělo s pole volání: „Ať žije náš pán, hrabě z Nouzova!“ „Aj, vida,“ pravil král, „to je pole téhož hraběte, který mi poslal králíčí pečinku, co mne uzdravila. Rád bych ho poznal! Dám ho co nejdříve k sobě povolati.“ Zatím kocour uháněl kupředu až doběhl ku krásnému hradu, ve kterém zůstával mocný a bohatý kouzelník. Právě snídal, když kocour před něho předstoupil s hlubokou poklonou.

Kouzelníkovi obrovi se zalíbil švarný kocourek v botách. Přivítal ho přívětivě a tázal se, čeho si přeje? Kocour odpověděl: „Vzácný a mocný kouzelníku, slyšel jsem o tobě tak mnoho podivného vypravovati, že tomu sotva mohu věřiti! Dovedeš prý se proměnit v kterékoli zvíře. Byl jsem žádostiv spatřiti tě sám; nehněvej se proto na mne!“

Obr se zasmál hlasitě. „Chci ti učiniti potěšení, aby ses sám přesvědčil a mohl o tom povídati jiným.“

Než se kocour nadál, změnil se obr ve lva. Kocour se hrozně ulekl a vyskočil na skříň a tam se krčil do koutčka. „Neboj se, maličký,“ zvolal kouzelník, „nechci ti ublíti“ — a opět se změnil v obra.

Kocour skočil na zem a pravil: „Ach, jak jsi mocný, pane! Leč není divu, že se dovedeš změnit v tak obrovské zvíře, když jsi tak velký! Ale zdali dovedeš se změnit v malé nepatrné zvířátko?“

„Myslíš?“ usmál se obr, „tedy hled!“ A změnil se v té chvíli v maličkou myšku. Kocour skočil — hop, a chňap a myšku snědl! Proběhl pak zámek na vše strany a volal: „Ode dneška panovat zde bude hrabě z Nouzova, toť poslední vůle kouzelníka, pána vašeho!“ Při těch slovech koulel očima, až mu z nich jiskry sršely. Pak seběhl do dvora, kam právě přišel Matýsek, a volal na něho: „Matýsku, rychle pojď do zámku a oblékni se v nejkrásnější oděv, který tu najdeš. Tento zámek se vším všudy patří tobě! Zatím počkám dole, až pojede král kolem, pozvu ho sem.“ A už byl venku. Král právě v té chvíli kázal zastaviti a prohlížel si krásný zámek. Tu přistoupil kocour a s mnohými poklonami zval krále jménem hraběte z Nouzova do zámku.

Překvapen zvolal král: „Jakže, i tento nádherný zámek mu patří? Jsem věru rád, že poznám tvého pána.“

Kocour uvedl krále a princeznu do nejkrásnějšího sálu, kde je přivítal Matýsek — ustrojený jako nějaký kníže! Králi i princezně se hned zalíbil. Pohostil je, jak náleží, a provedl je po celém zámku, který byl mnohem krásnější než královský zámek. Král si Matýska oblíbil a ještě než umřel, ustanovil ho králem. Princezna stala se pak Matýskovou ženou a kocour jeho prvním ministrem.

Žabí Král

Už dlouho tomu je, kdy v jednom království vládl starý král a ten měl překrásnou dcerku., o které si povídali lidé v celém království. Princezna si svého mládí a krásy užívala, zpívala a dováděla se svými kamarády na královské zahradě. Za horkých letních dnů chodila nejraději sama k lesu, kde si pod starou lípou hrála se svou zlatou koulí. U staré lípy se třpytila průzračná studánka, ke které se princezna posadila a zahleděná se do ní dívala.

Voda byla krásně čirá, ale princezna nikdy až na dno nedohlédla. Když se studánky už dost vynadávala čiré a studené vody se napila, pak si začala pohazovat zlatou koulí. Vyhazovala ji do výšky až koule odrážela sluneční svit a krásně se blyštěla. Byla to její nejmilejší hračka. Koule jí však vyklouzla z ruky, spadla vedle ní, odrazila se a žbluňkla do vody. Princezna přiskočila ke studni a ještě zahlédla ve vodě zlatý svit, ale brzy se ztratil. Koule klesala hlouběji a hlouběji až na samé dno. Snad je studna bezdná, pomyslela si princezna a dala se do nářku. “Co se ti stalo, princezničko? Naříkáš, že by se i kámen nad tebou slitoval,” uslyšela za sebou hlas, a protože pro slzy neviděla, kdo ji volá, protřela si oči a ohlédla se. Z vody vystrkoval hlavu veliký žabák, vyvaloval na princeznu oči a utěšoval ji: “Neplač, princezničko, neplač.” “To jsi ty, starý žabáku?” podivila se princezna.

“Však bych neplakala, kdybych neztratila zlatou kouli. Hrála jsem si s ní a spadla mi do studánky.” “Do studánky?” řekl žabák, “a co mi dáš, když ti tvou zlatou kouli přinesu?” “Co budeš chtít, milý žabáku,” usmála se princezna, “šaty, perly, drahokamy, nebo bys chtěl raději mou zlatou korunku?”

Žabák odpověděl: “Nestojím o tvoje šaty, perly a drahé kamení ani o zlatou korunku. Ale jestli mě budeš mít ráda, jestli se chceš se mnou spřátelit a dopřát mi, abych s tebou seděl u stolu, jedl z tvého talířku, pil z tvé skleničky a spal v tvé postýlce, pak se ponořím do studny a zlatou kouli ti donesu.” “Přines, přines,” žadonila princezna, “slibuji ti všechno, co bys rád, jen už mi přines moji milovanou kouli.” Přitom si myslela: Co jen ten hloupý žabák vykládá? Žába patří do vody. Kdopak kdy slyšel, aby žába jedla z talířku! Žabákovi stačilo, že princezna slíbila.

Zmizel pod hladinou a za chvíli vyplaval se zlatou koulí v hubě a pak ji hodil do trávy. Princezna radostí poskočila, když kouli uviděla. Zvedla ji, mazlila se s ní, smála se a běžela k zámku a na žabáka raději zapomněla. Ten se smutně vrátil do studny. Druhý den seděla princezna s králem a dvořany u stolu a všichni jedli královské dobroty. Po chvílce se na schodišti ozvalo: pať, pať, pať. Všichni zpozorněli a naslouchali.

Ozvalo se žabí volání. Žabák princeznu žádal, aby mu splnila, co slíbila. Od té doby se žabák od princezny nehnul. Museli spolu jíst a pít. Když se najedl a napil dosyta, chtěl od princezny odnést do postele. Ta se rozplakala, nechtěla vzít studeného žabáka do ruky. Princezna si lehla do postýlky a místo, aby žabáka vzala blíž k sobě, mrštila s ním vší silou o stěnu a zvolala: „Teď dáš pokoj, ty hnusná ropucho!“

Na podlahu však nedopadla mrtvá žába, ale živý mladý princ s nádhernými očima. Vyprávěl jí, jak ho zaklela zlá čarodějnice. Vysvobodit ze studánky ho mohla jenom princezna, která by splnila jeho přání. Povídal si celou noc, až venku začalo svítat. Teprve když venku zahrčel kočár, podívali se z okna. Do nádvoří zámku vjížděl kočár tažený osmi bělouši s bílými chocholy na hlavách. Vzadu stál na kočáru princův nejméně sluha Jindřich, který je odvezl do království.

Sněhová královna

V jednom dalekém městě žil chlapec Káj a dívka Gerda. Kamarádili spolu už od malička a měli se velice rádi. Babička jim každé odpoledne čítávala pohádky. Jednoho dne jim začala vyprávět příběh o Sněhové královně. Káj a Gerda napjatě poslouchali, jak královna přichází se zimou a je chladná jako led. Někdy se dívá do oken a na okenní skla kreslí záhadné obrazce.

Káj se kasal, že se vůbec nebojí, ale večer, když venku začal padat první sníh a uviděl v okně sněhobílou paní, strachy zkameněl. Nemohl od ní odtrhnout zrak a tu ho cosi píchlo v oku. Byl to kousek ďábelského zrcadla. Od té chvíle jakoby se v něm něco změnilo. Všechno dobré mu přišlo hloupé a nic ho nebavilo. Ani s Gerdou už si nechtěl hrát. Jednoho dne ho něco táhlo na náměstí. Vzal si tedy sánky a utíkal s nimi k náměstí. Tam uviděl velké bílé sáně, ze kterých vystoupila Sněhová královna. Ta lákala Káje, aby k ní přišel blíž. Políbila ho na čelo a Káj zapomněl na svou nejmilejší Gerdu. Královna ho odvezla do krajiny věčného ledu a sněhu.

Gerda marně čekala na Káje, ale ten se neukázal. Po čase se ho vydala hledat. Nikdo o něm nic nevěděl ani neslyšel. Jakoby se po něm zem slehla. Kousek za městem potkala velkou černou vránu. Ta jí pověděla, že jejího Káje asi viděla a dovedla ji do zámku. V zámku sice bydlel chlapec, ale nebyl to Káj. Gerda princovi pověděla svůj příběh. Ten ji vyslechl až do konce a dal ji na cestu teplé boty, kabát a kočár.

V lese přepadli kočár loupežníci, ale Gerdu zachránila loupežnickova dcera. Dívenka byla ráda, že si má s kým hrát, ale dlouho jí to nevydrželo. Gerda opět vyprávěla svůj příběh. Dívce se jí zželelo a dala jí svého soba. Gerda se s ním vydala na cestu. Po nějaké době se sob zastavil a praví: „Odtud už musíš jít sama, já do ledového království vstoupit nesmím.“

Gerda se chvíli brodila sněhem, až uviděla zámek postavený z ledu. Gerda chvíli váhala než vešla dovnitř. V celém zámku byla hrozná zima. Procházela všemi komnatami a v té největší našla Káje. Gerda ho štěstím objala, ale ten ji nepoznal. Gerdě začaly z očí téct slzy z velkého zklamání. Její horké slzy rozmrazily Kájovo ledové srdce. Káj se samým štěstím ze shledání se svou kamarádkou rozplakal a z oka mu vypadl kousek ďábelského zrcadla. Nyní už nad ním královna neměla vůbec žádnou moc.

Děti se společně vrátily domů a vše dobře dopadlo. Káj a Gerda si zase hráli a poslouchali babiččiny pohádky jako dřív.

O dvanácti měsíčkách

Byla jednou jedna matka a ta měla dvě dcery. Holena byla její vlastní dcera a druhá dcera Maruška byla nevlastní. Matka měla raději svou vlastní dceru Holenu. Maruška byla přeci jen nevlastní. Vyrostlo z ní krásné děvče a to matka těžce nesla. Její vlastní dcera totiž vůbec krásná nebyla. Díky Maruščině kráse jí matka a Holena ubližovaly. Maruška se musela starat o domácnost a zvířata. Ty dvě nehnuly ani prstem.

Jednoho zimního dne si její nevlastní sestřička Holena vzpomněla, že by chtěla natrhat fialky a povídá Marušce: „Chtěla bych kytičku fialek, jdi a natrhej mi je.“

„Ale sestřičko, kde je teď v zimě seženu? Všude je plno sněhu.“

Holena se rozhněvala a Marušce začala vyhrožovat, že jí zabije. Maruška se tedy s pláčem vydala hledat fialky.

Brodila se sněhem, celé tělo jí zámlo, ale fialky najít nemohla. Až došla na louku a uviděla hořet oheň. Kolem něho bylo dvanáct kamenů a na nich sedělo dvanáct mužů, každý z nich představoval jeden měsíc v roce. Na tom úplně největším kameni seděl Leden, který zrovna vládl. Maruška k nim přišla blíže a popřála jim dobrý den. Byla celá promrzlá a tak se neostýchala zeptat, zda by se mohla na chvíli ohřát.

Vládnoucí Leden souhlasil a dal se s Maruškou do řeči. „Pověz nám, co tu v takové zimě děláš a úplně sama?“ Maruška zdvořile odpověděla. „Hledám fialky.“ „Teď v zimě?“ Podivil se Leden. „Já vím, ale má nevlastní sestra mi to přikázala, jinak mě prý zabije.“

Leden pokynul Březnu a ten kývl hlavou, oheň se najednou rozhořel a všude kolem začal tát sníh, louka se zazelenala a na ní rostly fialky. Muži ji popoháněli, ať si natrhá fialky a utíká domů. Holena i macecha byly v samém údivu, že takový úkol mohla vůbec splnit.

Spokojené však nebyly a tak si Holena vymyslela, že má chuť na jahody. Opět přikázala Marušce, aby šla do lesa a přinesla jí jahody, jinak že jí zabije. Maruška se rozplakala a vydala se do lesa.

Třásla se zimou a všude kam jen dohlédla, byl sníh. Zdálo se jí, že zahlédla světlo a došla až k němu. Hořel tam oheň a kolem něho sedělo zase dvanáct mužů, kteří představovali dvanáct měsíců.

„Dobrý den, dobří muži, mohu se u vás na chvíli ohřát?“ Leden ji odpověděl: „Můžeš, ale co v takové zimě děláš v lese sama?“

Maruška pověděla, jak jí Holena přikázala, aby na jahody došla, jinak že jí zabije. Leden přistoupil k Červnu, něco mu zašeptal do ucha a podal mu žezlo. Vatra se rozhořela a Červen se ujal vlády. Sníh zmizel, všechno se zazelenalo, začalo kvést a potom i zrát. Maruška s úžasem začala trhat krásné červené jahody. Poděkovala a s jahodami se rozběhla domů. Macecha i Holena se divily, že i tento úkol splnila. Na jahodách si pochutnaly, ale jejich spokojenost jim dlouho nevydržela. O pár dnů později chtěla Holena po Marušce donést jablka. Maruška se jí marně snažila vysvětlit, že v tuhle dobu žádné nerostou. I přesto ji Holena poslala znovu do lesa.

Pěknou chvíli bloudila hladová a promrzlá. Až opět došla na louku, kde hořel oheň a u něj sedělo dvanáct mužů, kteří představovali dvanáct měsíců v roce. Maruška se opět chtěla u ohně ohřát, od mužů dostala svolení. Dala se s nimi do řeči a vysvětlila, proč musí donést domů jablíčka. Mužům bylo Marušky líto a Leden kývl na Září. Oheň se rozhořel a všude kolem bylo po sněhu, vše začalo pučet, pak kvést, až na jabloni uzrála jablíčka. Maruška natáhla ruku a dvě jablíčka utrhla. Pospíchala domů a dvě jablíčka dala

Holeně, té jablíčka moc chutnala, ale bylo jich málo. Marušce vynadala, že jablka po cestě snědla.

Maruška jí však odvětila: „Ne, jen jsem musela pryč utíkat.“ Holena jí, ale nevěřila. Rozhodla se, že si pro jablíčka dojde sama a vypravila se na cestu. Dlouho se trmácela lesem a mrzla. Na louce zahlédla oheň a kolem něj dvanáct mužů, ničeho neváhala a u ohně se ohřála. Ani se nezeptala. Tím měsíčky urazila.

Leden se rozzlobil, nebe se zatáhlo a začalo hustě sněžit. Holena neviděla ani na krok, bloudila a mrzla. Síly jí už nestačily a bezvládně klesla do sněhu.

Macecha zatím chodila po světnici a bědovala: „Kde je ta Holena, určitě se někde cpe jablky a mě nepřinese.“ Rozhodla se, že jí půjde hledat. Ani ona už se nevrátila, v hustém sněžení nenašla cestu a zabloudila.

Maruška obě starostlivě vyhlížela, čekala, ale už se jich nikdy nedočkala. Od té doby žije sama šťastně v chaloupce.

O Popelce

Na statku žila jedna krásná dívka. Šaty měla ušmudlané a roztrhané od těžké práce, kterou musela dělat. Říkali jí Popelka. Její zlé sestry se společně s macechou od rána do večera jen procházely nastrojené a Popelce se posmívaly.

Za nedlouho měl být v královském zámku ples, který se bude konat na počest prince. Sestry se nemohly dočkat a strojily se už od rána. Popelce to bylo líto, ráda by šla s nimi. Na ples však jít nemohla. Žádné krásné šaty neměla a na zámku ještě dost práce měla. Nešťastná Popelka začala plakat.

V tom okamžiku se objevila její kmotřička víla a jediným mávnutím kouzelného proutku proměnila obyčejnou dýni v kočár s krásným spřežením. Z Popelky se stala princezna s nádhernými růžovými šaty. Nohy ji zdobily lehoučké třpytivé střevíčky. Víla jí povídá: „Kouzlo potrvá jen do půlnoci.“ Popelka si připadala jako ve snu, když se vezla v kočáře na ples. Vyšla schody a vstoupila do zámku. Sestry ani macecha ji nepoznaly. Její krásy si nemohl nepovšimnout princ. Přišel k ní a vyzval ji k tanci. Při tanci si povídali a pak ji představil králi a královně. Na první pohled se do Popelky zamiloval a rozhodl se, že se s ní ožení.

Těsně před půlnocí si Popelka vzpomněla na slova víly a rozběhla se ze sálu pryč. Princ si jí všiml a rychle se rozběhl za ní. Popelka ale zakopla a ztratila střevíček. Vrátit se pro něj však nemohla. Princ střevíček uviděl a zvedl ho.

Usmyslel si, že krásnou dívku pozná podle střevíčku. Proto druhý den zámečtí sluhové zkoušeli střevíček všem mladým děvčatům v království. Ale ani jedna z nich neměla takovou útlou nožku. Popelčiny sestry chtěly za každou cenu střevíček about, ale ani ony neměly tak malou nohu. Když přišla na řadu Popelka a lehce střevíček obula, sestry málem pukly závistí a zlostí. Pro Popelku si přišel sám princ. Odcválal s ní na krásném bílém koni do paláce a představil ji celému dvoru.

Král s královnou přichystali velkolepou svatbu, která trvala několik dní a slavilo se nejen na zámku, ale i v celém království. Z Popelky se stala nejšťastnější princezna a zakrátko běhala po zámku spousta dětí.

Princezna na hrášku

Byl jeden zámek a v něm žil princ. Toužil se oženit s opravdovou princeznou. Rozhodl se, že ji bude hledat kdekoliv. A tak jezdil křížem krážem po celém světě. Hledal, ale pořád marně. Princezen bylo hodně, ale jak měl poznat, která z nich je opravdová? Zanedlouho hledat přestal a vrátil se velmi smutný na svůj zámek.

Jednoho večera se přihnala strašlivá bouřka. Po nebi se honily blesky, hřmělo a lilo jako z konve. Zámek pokryla tma. Prince probudilo bouchání na dveře, tak se zvedl a šel otevřít sám. Před bránou stála dívka a tvrdila, že je princezna. Dešťová voda ji stékala z vlasů na šaty, ze šatů na špičky střevíců a patami zase vytékala ven. Její vzhled však nikoho o jejím původu nepřesvědčil. Proto si pro ní stará královna připravila jednu zkoušku.

Šla do ložnice, sundala z postele matraci a na samé dno položila hrášek. Pak vzala několik matrací a poskládala je na sebe. Na tu velkou kupu matrací položila ještě dvacet nadýchaných peřin. Do té postele princeznu uložila.

Královna netrpělivě čekala, až se dívka ráno vzbudí, aby se jí mohla zeptat, jak se vyspala. Když princeznu spatřila, neváhala a na spánek se jí zeptala. Princezna jen naříkala. Vyprávěla, že celou noc ani okem nezamhouřila. Jak byla postel tvrdá a že jí něco tlačilo. Postěžovala si i na modřiny, které má po těle. Královna tak poznala, že jde o opravdovou princeznu. Přes dvacet zíněnek a peřin ucítila malé zrnko hrášku. To by obyčejná dívka necítila. Královna tedy usoudila, že ona dívka může být jedine princezna. Princ neváhal a vzal si ji za ženu.

Šípková Růženka

Před dávnými časy žili král s královnou a moc si přáli děťátko. Vytoužené dítě však nepřicházelo. Jednou takhle královna odpočívala v lázni a z vody vylezla žába. Oslovila královnu: „Tvoje přání se splní. Než se rok s rokem sejde, narodí se ti dcerka.“ Slova žáby se splnila. Královně se narodila krásná dcerka. Dostala jméno Šípková Růženka. Král měl takovou radost, že na její počest vystrojil velkou hostinu. Na oslavu pozval všechny své známé a nezapomněl ani na moudré vědmy, aby byly dcerce příznivě nakloněny.

V celém jeho kraji jich bylo třináct. Král měl však jen dvanáct talířů, proto třináctou vědmu na hostinu nepozval. Ke konci oslavy podarovaly moudré vědmy dítě svými vzácnými dary. Jedna ji obdařila ctností, druhá krásou, třetí bohatstvím a postupně dostala princezna vše, co si jen člověk může přát. Dvanáctá vědma přišla na řadu, ale než vyslovila svůj dar, do sálu vstoupila vědma třináctá.

Byla ale velmi rozložená, že ji nikdo na slávu nepozval. Pomstila se na královské dceři. Pohlédla na ni a hlasitě zvolala: „Až ti bude patnáct let, píchneš se o vřeteno a zemřeš!“ Obrátila se zády a odešla ze sálu pryč. Všichni leknutím ustrnuli. Přistoupila ještě vědma dvanáctá, která nestihla vyslovit své přání. Zlou sudbu zrušit nemohla, jen ji zmírnila.

„Nebude to smrt, jen upadneš na sto let do hlubokého spánku.“ Král chtěl svou dceru za každou cenu ochránit, tak nechal okamžitě všechna vřetena v celé říši spálit. Ostatní věštby se postupem času vyplnily. Dcerka byla krásná, moudrá, vlídná, rozumná, byla miláčkem všech. Oblíbil si ji snad každý.

Nastal den jejich patnáctých narozenin. Král s královnou na okamžik odjeli ze zámku. Princezna toho využila, procházela se po celém zámku a nahlížela do všech komnat. Dostala se až do staré věže. Vystoupila po úzkých točitých schodech a došla k malým dvířkám.

V zámku byl klíč, kterým otočila a dveře se rozlétly. V komoře seděla nějaká stařena s vřeténkem a pilně předla len. Princezna ji hezky pozdravila a zvědavě se ptala, copak dělá.

„Předu, odpověděla stařena a kývla hlavou.“

Dívku zaujalo poskakující vřeténko. Chytla ho do ruky a v tu chvíli se naplnila zlá věštba třinácté vědmy, princezna se píchla do prstu. Klesla na lůžko a upadla do hlubokého spánku a s ní i celé království. Spali naprosto všichni, i koně ve stáji a holubi na střeše. I vítr se utišil a na stromech před zámkem se nepohnul ani lísteček. Kolem celého zámku se začalo rozrůstat šípkoví, které časem houstlo a mohutnělo až nakonec obrostlo celý zámek. Království pod šípkovými keři nebylo vidět.

V blízkém okolí se vyprávělo o krásné spící Šípkové Růžence. Žádný princ nepronikl mohutným křovím. Trny držely pevně, jako by měly ruce. Princové na nich zůstávali viset, nemohli tam ani zpět. Žalostně na nich umírali.

Po mnoha letech do království zavítal neznámý princ. Uslyšel, jak nějaký stařec vypráví o království, které je zakryto šípkovými růžemi. V tom zámku že už sto let spí překrásná princezna, které říkají Šípková Růženka a s ní i celé království. I dědeček už mu vyprávěl, kolik princů ji přišlo vysvobodit a skončilo v trnech obrovského šípkoví. Mládenec se ničeho nebál a rozhodl se, že princeznu a celé království vysvobodí. Stařík ho od činu zrazoval, ale on na jeho slova nedal.

V té době uplynulo sto let a nadešel den, kdy měla Šípková Růženka znovu procitnout. Když se princ blížil k šípkovým keřům, byly to už samé velké nádherné květy. Růže se samy rozestoupily a nechaly prince projít. Jakmile vešel, znovu se zavřely. V zámeckém dvoře viděl ležet spící koně a psy, holubi seděli na střeše.

Postupně procházel celým zámkem. V kuchyni viděl kuchaře a kuchtíka stát. Princ prošel dál a v sále uviděl celou královskou radu a na trůnu leželi král s královnou. Princ došel až k věži, otevřel dveře a spatřil spící Šípkovou Růženku. Ležela tam a byla tak krásná. Nemohl z ní spustit oči. Sklonil se nad ní a políbil ji. Jak se jí dotkl rty, otevřela Šípková Růženka oči, probudila se a vlídně na něho pohlédla.

Chytili se za ruce a vešli do sálu, kde se zatím probouzeli král s královnou a celá dvorská rada. Všichni na sebe udiveně hleděli. Celý zámek se probudil z dlouhého a hlubokého spánku. Koně na dvoře vstali a otrásali se a holubi na střeše vytáhli hlavičky zpod křídel. Kuchař s kuchtíkem začali zase péci.

Na zámku se samou radostí začalo slavit. Velká sláva se završila svatbou Šípkové Růženky s princem. Žili spolu spokojeně až do smrti.

Sněhurka a sedm trpaslíků

Žila jednou jedna krásná dívka jménem Sněhurka. Bohužel jí umřela maminka ještě když byla malá, ale tatínek neotálel a zanedlouho se znovu oženil. Sněhurčina nová macecha byla sice krásná, ale zlá. Neustále se jen strojila, fintila, líčila a dívala se do svého podivného zrcadla, které mluvilo. Pokaždé když se v něm prohlížela, pyšně se ho zeptala: „Pověz mi zrcadlo, kdo je v celém království nejkrásnější?“

A zrcadlo vždy odpovědělo: „Vy paní má, vy jste ze všech nejkrásnější.“ A královna byla spokojená.

Jenže Sněhurka rostla a den ode dne byla krásnější. Až jednou, když se opět ptala královna zrcadla, odpovědělo, že nejkrásnější na světě je Sněhurka. To královnu tuze rozzlobilo a nechala si zavolat myslivce, kterému poručila: „Odvedeš Sněhurku do lesa, tam ji zabiješ a na důkaz, že si tak provedl, mi v téhle truhle přineseš její srdce“. Myslivec učinil, jak mu královna rozkázala a Sněhurku odvedl do lesa, avšak ji zabít nedokázal. Dívku nechal v lese a místo ní donesl královně srdce mladé srnky. Královna nepoznala rozdíl a byla spokojená. Sněhurka bloudila tmavým lesem až najednou narazila na malou chaloupku. Zatukala, ale nikdo neotevřel, tak se odvážila vstoupit dovnitř. Okénkem dopadalo světlo na dlouhý stůl, na němž bylo prostřeno sedm mističek, sedm lžiček a k němu bylo přisunutých sedm židliček. Sněhurka byla natolik vyčerpaná a hladová, že se nejdříve trochu najedla. Poté se natáhla přes všech sedm postýlek a usnula. Hodiny utíkaly, když tu se sedm trpaslíků vrátilo domů z práce. Do světničky postupně vcházeli: Prófa, Štístko, Kejchal, Stydlín, Dřimal, Rejpal a Šmudla. Zjistili, že jim někdo spí v postýlce. V úžasu se skláněli nad spící dívkou.

Ten nejmladší a nejmenší zvaný Šmudla vzdychnul: „Božítku, ta je krásná.“

Ráno převyprávěla Sněhurka trpaslíkům svůj příběh. Nejedna slzička se zatřpytila v trpasličím oku. Šmudla popotahoval. Nejmoudřejší trpaslík jménem Prófa promluvil i za ostatní a Sněhurce nabídl úkryt před zlou královnou. Sněhurce se v chaloupce žilo hezky. Trpaslíci si Sněhurku velmi oblíbili. Vařila jim, uklízela a vždy pro ně měla přívětivé slovo. Trpaslíci každý den ráno chodili do práce a Sněhurku vždy varovali: „Nikomuto neotevřej a dávej na sebe pozor.“

Takhle by si mohli všichni žít v chaloupce šťastně po dlouhý čas, ale jednoho dne opět kouzelné zrcadlo prozradilo královně, že na světě je nejkrásnější Sněhurka.

Královna se velmi hněvala. Nejdřív tomu ani nechtěla uvěřit. Pak si nechala zavolat myslivce a donutila ho, aby jí řekl celou pravdu. Královna se úkolu zhostila sama a odebrala se do sklepení pod zámek. Uvařila silně jedovatý lektvar, do kterého namočila jablko. Přestrojila se za starou a ošklivou stařenu a sama se vypravila do chaloupky za Sněhurkou.

Zatukala na dveře. „Dobrý den, prodávám jablíčka, nechcete nějaká koupit?“

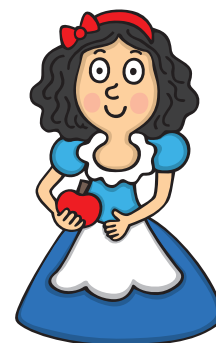
Sněhurka sice jablíčka nechtěla, ale bylo jí líto stařenky, a tak ji vpustila dál. „Dám ti jedno jablíčko, když si tak hodná dívenka“, pravila stařena a podala ji to nejčervenější.

Sněhurka netušila, že je otrávené, kousla do něho, ale v tu chvíli se jí zatočila hlava a padla v bezvědomí na zem. Později ji našli trpaslíci a byli z toho velmi smutní. Oplakávali ji a aby se na ni mohli chodit dívat na její krásnou tvář, uložili ji do křišťálové rakve na louce za chaloupkou.

Jednoho dne jel kolem chaloupky princ, který si všiml křišťálové rakve. Přijel k ní blíže, když spatřil Sněhurku, velice se mu zalíbila. Přistoupil k rakvi a sklonil se k ní. Poté ji políbil. V tu chvíli se Sněhurka nadechla a znovu ožila.

Princ ji zachránil! Trpaslíci, Sněhurka i princ se radovali, že všechno dobře dopadlo. Nedlouho na to byla svatba a od té doby je Sněhurka se svým princem a čas od času spolu navštěvují všech sedm trpaslíků v malé chaloupce.

A královna? Ta byla po zásluze potrestána tím nejhorším trestem pro ni. Navždy jí zůstala podoba staré čarodějnice.

Ovčák a trpaslík

Před mnoha a mnoha lety žil jeden chudý ovčák a ten měl sedm oveček, které každý den pásal na vysoké hoře. Jako každý jiný den se ovčák vydal napást ovečky na vysokou horu. Sledoval okolí, opřel se o svou hůl a zasníl se, jaké by to bylo, kdyby všude kolem nepanovala taková dražota. Jak by své děti každý den dosyta nakrmil. V tu chvíli se odněkud vynořil maličký mužiček v červené čapce a s dlouhou bradou.

Povídá ovčákovi: „Pojď za mnou, nebude ti to na škodu.“

Ovčák se nenechal přemlouvat a vykročil za mužičkem. Mužiček v červené čapce držel v ruce jakýsi kořen. Předstoupil před skálu a udeřil jím třikrát do skály. Skála se s ohlušujícím rachotem otevřela a odkryla hlubokou, temnou jeskyni. Ovčák jen vyjeveně zíral a nechápavě kroutil hlavou. Trpaslík do ní vešel a ovčák ho pomalu a nejistě následoval.

V hloubi jeskyně planul oheň. Kolem ohně se to hemžilo trpaslíky s umouněnými tvářemi, kteří tu pilně kovali ze zlata ty nejrozmanitější předměty. Krásné blyštící se koruny a řetězy, zdobené číše, ze kterých se pije jen kvalitní víno a prsteny s velkými barevnými kameny.

Ovčáka až oči rozbolely, když uviděl tolik nádhery po hromadě. Zlato bylo všude kolem něj. Trpaslík mu řekl: „Naber si, kolik uneseš, ale nezapomeň na to nejdůležitější.“ Sotva to dořekl, položil kořen na zem a zmizel neznámo kam.

Ovčák se neostýchal a nacpal si plné kapsy zlata a radostně vyběhl z jeskyně. Sotva se zase nohou dotkl trávy na louce, skála se za ním s ohlušujícím rachotem zavřela. Jak ovčák pospíchal za dětmi, kapsy mu jen cinkaly.

Za zlato nakoupil ovčák spoustu chleba a pro všechny opatřil dobré šaty a boty. Šťastná doba však netrvala dlouho a dostatek jídla už byl minulostí. Ovčák se vydal ke skále a dlouhé dny hledal do jeskyně vchod, ale hora zůstala navždy zavřená. To proto, že to nejdůležitější samou radostí tenkrát v jeskyni zapomněl.

Víla Kapička

Jednou ráno se Verunka probudila, protáhla se, vyčistila si zuby a umyla oči. A jak oči otevřela, seděla před ní na umyvadle malá modrá víla. „Ahoj Verunko.” povídá „já jsem víla Kapička a ráda bych ti řekla něco o vodě.” „Dobrý den, Kapičko. Tak dobře, ráda se dozvím něco nového.” odpověděla radostně Verunka.

„Víš proč jsem přišla právě za tebou?” potutelně se zeptala víla. „No to opravdu nevím. Asi jsem nechala moc dlouho téct vodu. Já vím, to bych neměla.” trochu posmutněle přemítala Verča. „Jsi chytrá, Verunko” pochválila ji Kapička. „Je to tak, jak říkáš. S vodou je potřeba šetřit, protože ji k životu potřebují úplně všichni. A to nejen na pití.

Taková voda se přidává i do věcí, kde bys to nikdy nečekala. Víš třeba, že i na výrobu papíru se voda používá? Bez vody by nám bylo moc zle. Nebylo by co pít, ale ani co jíst, protože by nebyly žádné rostliny ani zvířata. A nejedná se jen o zastavování vody při čištění zubů, ale také dotahování kapajících kohoutků, napouštění vrchovaté vany každý den nebo šetření při umývání nádobí. Hodně významných lidí si to uvědomuje a tak se třeba v továrnách voda používá opakovaně. Tak to je všechno, co jsem ti chtěla říct. Chceš se na něco zeptat?” otázala se na konec víla Kapička.

„Zajímalo by mě, jak se dá voda šetřit v létě při zalévání zahrady?” napadlo Verunku. „No, v zahradě je jasné, že se voda nedá použít vícekrát. Ale jde třeba za deště sbírat vodu. Třeba tak, že pod okap postavíte otevřený sud nebo bečku, do které voda poteče. Ta se potom dá použít na zalévání a je pro rostlinky mnohem zdravější. A navíc to i ušetří peníze rodičů, protože za vodu z vodovodu se musí platit.” poučila Verunku Kapička. „Teda, to je dobrý nápad, to navrhu tatínkovi. Děkuju, Kapičko.” poděkovala Verunka.

„Tak se měj, Verunko, hezky. A já zase půjdu, abych mohla poučit někoho dalšího, kdo to potřebuje. Tak ahoj!” rozloučila se víla Kapička. „Moc děkuju, budu na vodu dávat pozor. Ahoj!” zamávala na Kapičku Verunka a Kapička vklouzla do vodovodního kohoutku. A Verunka se rozběhla honem říct tatínkovi nápad na šetření vody na zahradě.

Vodníkova láska

V rybníku Dolníku se usídlil vodník. Lidé v okolí si lehce zvykli na jeho přítomnost. Dalo by se říci, že jej i měli rádi. Když někdo spadl do rybníka, vodník byl vždy po ruce a zachránil včas topícího se. Byl veselý a rád se dal s každým do řeči. Již nějakou dobu se vodníkovi líbila dcera porybného Stázka. Vždy pro něj měla vlídné slovo a úsměv.

Také s porybným vodník dobře vycházel. Pečoval mu o jeho ryby, za co mu Stázka v neděli vařila jeho oblíbené vepřo knedlo zelo. A ta to uměla, nikdy předtím vodník nic tak dobrého nejedl. Byl sice výřečný, ale s děvčaty to moc neuměl. Nejednou chtěl Stázce říci, co k ní cítí, ale nezmohl se ani na to, aby ji pozval na sobotní tancovačku. Tak měsíce ubíhaly a objevil se nový ctitel. Honza Hamrů byl starostův syn, s ním se přece chudý vodník nemůže měřit. Všechně Stázce nadbíhal, ale ta se k němu moc neměla. To se vodníkovi ale vůbec nelíbilo.

Jednou se však osmělil, oblékl si své nejhezčí sako a vydal se za Stázkou. Cestou si v duchu připravoval to, co jí řekne. Stázka byla se svým tátou doma. Byla překvapena, protože vodník k nim chodil pouze v neděli. Stál tam mlčky a nemohl ze sebe ani hlásku vypravit. Nakonec se osmělil a říká porybnému: „Dáte mi Stázku za ženu?“ Ten se zarazil, ale pak povídá: „Proč ne, když Tě bude chtít!“ Na to Stázka vyběhla k vodníkovi a objala ho. Za týden byla svatba. Dnes mají tři děti a spokojeně žijí u rybníka.

